

13. Iyen ni àwọn ẹnu-ààlà (òfin) Allaahu. Ẹni kẹni tí ó bá tẹlẹ Allaahu àti òjìsẹẹ Rẹ, (Allaahu) yóò mú ẹni náà wọ àwọn ogbà-idẹra (alijanna) tí àwọn odò n sàan nísàlẹẹ wọn. Ibẹ ni wọn yóò wà gbére. Èyí sì ni àṣeyọrí tí ó tóbi.

14. Ẹni kẹni tí ó bá ṣàìgbọran sí Allaahu àti òjìsẹẹ Rẹ, tí ó tún tayọ àwọn ẹnu un ààlà Rẹ, (Allaahu) yóò fí ẹni náà sínú un iná, yóò wà níbẹ gbére, iya tí n kó iyẹpẹrẹ bá èniyàn yóò sì jẹ tirẹ.

15. Awọn tí wọn bá hu iwà ibàjẹ (àgbèrè) nínú un àwọn iyàwóo yín, ẹ wá ẹlẹrìi méréin nínú un yín tí yóò jẹrìi lé wọn lórí, tí wọn bá jẹrìi (pé òtító ni), ẹ jẹkí wọn wà nínú un ilẹ lálainí jade mó títí tí ikú yóò fí pa wọn, tàbí kí Allaahu la ònà (àbáyọ) fún wọn.

16. Àwọn méjì (ọkùnrin àti obìnrin) tí wọn bá hu iwà ibàjẹ nínú un yín, kí ẹ jẹ àwọn méjéjẹ nìyà. Tí wọn bá ronúpìwàdà, tí wọn n ẹe dáràdára, ẹ mójúkùrò láraa wọn. Dájúdájú Allaahu jẹ Olùgba ìronúpìwàdà jùlọ, Aláànú jùlọ.

17. Dájúdájú Allaahu yóò gba ìronúpìwàdà àwọn tí wọn ẹe aburú pẹlúu àimọkan tí wọn sì ronúpìwàdà lèsẹkẹsẹ. Àwọn wònyí ni Allaahu yóò gba ìronúpìwàdàa wọn. Àti pé Allaahu jẹ Olùní-imò jùlọ, Ọjògbón jùlọ.

18. Allaahu kò ní gba ìronúpìwàdà àwọn tí wọn n ẹe àwọn aburú, tí ó wáa di ìgbà tí wọn fẹ kú tí wọn wá wípé: Dájúdájú èmi ronúpìwàdà nísìsìyí. Bẹẹ ni kò sí fún àwọn tí wọn kú ní olùṣàìgba (Allaahu) gbọ. Àwọn wònyẹn, A ti pèsè iya ẹlẹta-eléro sílẹ fún wọn.

تِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ ۚ وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ
يُدْخِلْهُ جَنَّاتٍ تَجْرَى مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ
خَالِدِينَ فِيهَا ۚ وَذَٰلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿١٣﴾
وَمَنْ يَعَصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيَتَعَدَّ حُدُودَهُ
يُدْخِلْهُ نَارًا خَالِدًا فِيهَا وَلَهُ عَذَابٌ مُهِينٌ
﴿١٤﴾ وَالَّذِي يَأْتِيَنَّكَ الْفَاحِشَةُ مِنْ نِسَائِكَ
فَأَسْتَشْهِدُوا عَلَيْهِنَّ أَرْبَعَةٌ مِّنْكُمْ فَإِنْ شَهِدُوا
فَأَمْسِكُوهُنَّ فِي الْبُيُوتِ حَتَّىٰ يَتَوَفَّيَهُنَّ الْمَوْتُ
أَوْ تَجْعَلَ اللَّهُ لَهُنَّ سَبِيلًا ﴿١٥﴾ وَالَّذَانِ يَأْتِيَنِهَا
مِنْكُمْ فَعَاذُوهُمَا ۖ فَإِنْ تَابَا وَأَصْلَحَا
فَاعْرِضُوا عَنْهُمَا ۚ إِنَّ اللَّهَ كَانَ تَوَّابًا رَّحِيمًا
﴿١٦﴾ إِنَّمَا التَّوْبَةُ عَلَى اللَّهِ لِلَّذِينَ يَعْمَلُونَ
السُّوْءَ بَٰجِهَلَةٍ ثُمَّ يَتُوبُونَ مِنْ قَرِيبٍ فَأُولَٰئِكَ
يَتُوبُ اللَّهُ عَلَيْهِمْ ۚ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا
﴿١٧﴾ وَلَيْسَتِ التَّوْبَةُ لِلَّذِينَ يَعْمَلُونَ السَّيِّئَاتِ
حَتَّىٰ إِذَا حَضَرَ أَحَدَهُمُ الْمَوْتُ قَالَ إِنِّي تُبْتُ
أَلَنْ وَلَآ الَّذِينَ يَمُوتُونَ وَهُمْ كُفَّارٌ ۚ
أُولَٰئِكَ أَعْتَدْنَا لَهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿١٨﴾